

FERI LAINŠČEK

Pred izidom romana »Ki jo je megla prinesla«, je velik del kritike pričakoval, da bo šlo za tako imenovani »veliki tekst«, za obsežen, prelomen roman ne le za vas, ampak tudi za slovensko literaturo; zdaj, po izidu, se večina strinja, da gre za zelo dobro prozo, potem pa vseeno sledi značilni »ampak«, ki pomeni nekakšno neizpolnjeno pričakovanje. Ste res nameravali napisati svoj »veliki tekst«, kdo je sploh sprožil te govornice in pričakovanja?

V enem izmed intervjujev sem se pošalil, da se, glede na moj prvi sivi las, obdobje vajeništva neizprosno končuje in da se bo najverjetneje treba malce zbrati. Seveda se opravičujem, če je kdorkoli to razumel kot napoved t. i. velikega teksta in se je v skladu s tem – kot na primer Igor Bratož – po nepotrebem mobiliziral. Zdi se mi, da t. i. velikega teksta – pa karkoli naj bi že to pomenilo – ni mogoče načrtovati in celo napovedati. Roman »Ki jo je megla prinesla« je sicer zame res posebna pustolovščina. Potreboval sem ga, ker sem želel o nekaterih rečeh premisliti in o njih tudi poročati. Zagotovo je to tekst, ki sem se ga loteval z neizmer- no negotovostjo, obenem pa tudi pisanje, ki sem ga potem s še toliko večjo gotovostjo pošiljal v tiskar- no. Po tem, ko je odmevnilo, kot je pač odmevnilo, lahko rečem le, da sem zadovoljen in da na ta račun še zdaj včasih predem.

Pri »Megli« so me presenetila prva poglavja, nabita s številnimi metaforami, ki se prepletajo, dogodki so večplastni, večpomen- ski, prava šarada, ki bi jo prej uvrstil v območ- je poezije kot proze. Potem se struktura roma- na umiri, zgladi, poetičnost se zmanjša, začne se »proza« v pravem pomenu. Ob tem me zanima, če je bil »sestop« v prozo nameren ali pa jezika prvih poglavij preprosto ni mogoče zdržati?

Vprašanje zadeva strategijo, o kateri se nisem spraševal in odločal samo ob tem romanu. Imenoval sem jo »princip peščene ure« in skušal vam jo bom pojasniti. To, čemer praviš »sestop v območje poezije«, je pri mojem načinu podajanja vsebin nekakšen nastavek, rekel bi celo uvodni akord, s katerim takoj na začetku ustvarjam atmosfero, ki naj bi bralca ustrezno pripravila in ga pospremila v zgodbo. Ta moja zgodba je seveda vzročno-posledična in precej dinamična, zato je v sami strukturi teksta zmeraj manj prostora za te t. i. poetične nastavke. Preostane mi torej le, da računam na dovolj učinkovito in sugestivno »presipanje« teh začetnih energij po vsej prostornini romana. Ali pač možnost, da tako zasnovani in utečeni narativni postopek temeljito spremenim.

Kje pa je bil ta prvi akord v samem procesu nastajanja romana? Ste si najprej zamislili zgodbo in iz tega sproducirali prvi akord, ali je prvi akord inducirala nastanek zgodbe in s tem romana?

Kar zadeva roman *Ki jo je megla prinesla*, je bil, ko sem že prej mimogrede omenil, v prvi vrsti premislek o nekaterih zame bolj ali manj zavezujočih vprašanjih. Do ideje same pa me je pripeljalo nekako sočasno in morda celo spontano seznanjanje z delom ustanovitelja salezijancev don Bosca in pa z mislijo nemškega filozofa in teologa Karla Bartha, ki mu glede odnosa do vere, ki ji pripadam, res veliko dolgujem. A če sem seveda hotel tezo zakopati dovolj globoko – sem se seveda moral vrniti na začetek. To pa so seveda zgodnja obdobja, pravim jim obdobja iniciacije.

Od kod tako krasne in nabite metafore, kot je tista s podkovanjem ali s ptico vodnico ali s potopljeno cerkvijo; za naš prostor se mi zdijo kar nekam preveč fantastične, razkošne, eksotične, južnoameriške, bi rekel.

Ja. Čeprav bi lahko rekel, da je ves ta svet iz »Magle« pravzaprav resničen. Zaplet s ptico je neposredna izkušnja mojega sorodnika. Vodila ga je z nekdanje železniške postaje v Šalovcih, do moje rojstne vasi Dolenci. Tisto s krofi pa se je primerilo babici. Na brvi domačega potoka je srečala sosedo, ki ji je ponudila pravkar pečene krofe. Ko jih je potem doma stresla iz predpasnika na mizo, so se njeni številni otroci zastrmeli v konjske fige – in o tem vam bodo še danes potihem povedali. Pa tudi o tem, kako je svoj čas podkoval krave, vam pove stari kovač iz Gornjega Senika v Porabju. Zanimivo se mi zdi, da kot otrok nisem odraščal ob pravljicah. Te so stopile v moje svetove šele, ko sem se naučil brati. »Pravljice« mojega otroštva pa so bile predvsem zgodbe iz življenja. Največ mi jih je pravil oče, ki je bil svojevrsten pripovedovalec in razlagalec vsakdanjosti. Predvsem zato sem mu posvetil svoj novi roman »Vankoštanc«, v katerem sem tudi skušal povzeti, ali pač simulirati, njegov miselni svet in svojski pripovedni način.

Potem je bilo za formiranje vašega romanopisja ugodno, da ste »gor rastli« v okolju, kjer so se take zgodbe pripovedovale; za druga, bolj urbana okolja so namreč te pripovedi prava eksotika.

Na tako pripovedovalsko slo, ali pač pripovedovanje kot sestavino družabnega življenja, sem kasneje naletel samo še v vzhodni Bosni. Neizmerno pravzaprav obžalujem, da je sicer tako pripovedništvo nekako izginilo že tudi iz mojega nepo-

srednega okolja. A vsak je pač predvsem otrok svojega časa. Najverjetneje že mora biti tako, da nekateri ta moja poročila doživljajo kot fantastiko. Če več ne verjameš v čudežno, se ti najverjetneje tudi ne more zgoditi. Preblisk o cerkvi, ki jo zalije voda, sem, recimo, tihotapil s sabo že leta in leta. A šele, ko sem vse to po svoje popisal v »Megli«, mi je prišla na uho legenda iz Porabja. Tam so pastirji bojda že nekajkrat videli zvonik, ki se je za hip dvignil iz močvare. Sam pa sem se potem spraševal, ali ta moja izmišljija o naključju sovпада z legendo ali pa se mi je vse to že nekoč davno preprosto zapisalo v zavest.

V vaših pisateljskih začetkih se vas spomnim kot nekam odmaknjenega avtorja, ki ga takratna mlada literarna scena, zaposlena z ustvarjanjem »postmoderne zgodovine«, ni znala klasificirati in ga je v tej zadregi rada spregledovala, čeprav ste, po številu napisanih strani, pisali nekako toliko kot vsi drugi skupaj. Kako ste se počutili v teh svojih začetkih?

Velikokrat so me že o tem vprašali in zmeraj znova skušam pojasniti, da v vsem tem nisem čutil kake posebne zlobe. Še manj sem o tem takrat razmišljal kot o kaki zarotitvi, – kajti, zdelo se mi je navsezadnje povsem logično. Bil sem prišlek, v mnogih očeh provincijalec, zaradi »Peronarjev« navsezadnje tudi marginelec. Bila so to očitno kar prava imena za mojo drugačnost. Za povrh se nisem z literaturo nikoli ukvarjal konceptualistično, tudi nisem pristajal na tihe zaveze, ki so se tisti čas rojevale. Šlo mi je na smeh, ko sem, recimo, zašel na tisti famozni sestanek v Nebotičniku, kjer naj bi se s kritiki tedanje Tribune dogovorili v stilu, mi vas bomo promovirali, vi pa boste v zameno pisali tako in tako. V takih kombinacijah se namreč ne bi znašel, pa tudi slutil sem – kar se je kasneje pokazalo – da v umetnosti taka dogovorna ekonomija, vsaj na daljši rok, pač ni mogoča. Tak splet okoliščin mi je seveda učinkovito zaprl pot v pesniški almanah mladih, v Zbornik mlade slovenske proze in navsezadnje tudi v takrat ugledno zbirko Mlada pota – a, moram reči, prav to je bila tista dragocena šola, v kateri sem se dovolj zgodaj poučil, da moram po drugi poti. In – kaj je še tak paradoks – mnogokrat sem si potem rekel, hvala Bogu, da je bilo tako.

Vprašanje province se mi zdi svojsko prav za tisti konec Slovenije, v katerem živite. Ljudje od tam največkrat govorijo o provinci, včasih imam občutek, da ima Slovenija eno samo provinco. Po drugi strani pa bi rekel, da si Pomurci bolj kot drugi radi lepote pokrajinsko pripadnost na svoja imena, in če me občutek ne vara, se to pogosto spleča, deluje nekam eksotično in eksotika ni slaba za promocijo.

Ne boš verjel, a sprva mi je šlo prav na živce, da so ljudje okoli mene kar postajali slovenski pisatelji, midva z Milanom Vincetičem pa sva bila zmeraj prekmurska. A z leti sem se tega že tako navadil, da mi je ravno prav, da sva to tudi ostala. Pa četudi so me pred kratkim zaradi te moje države prav resni in vplivni ljudje ozmerjali z Vrazom.

Odnos med kritiki in literati je posebna zadeva, inkubator, ki lahko ustvari zelo umetne pogoje in so tudi rezultati potem taki.

Iz že prej povedanega je moj odnos do takih konstalacij očitno razviden.

Mladostna izkušnja s »tribunaši« pa seveda ni edina. Zato navsezadnje tudi ta moja selitev po uredništvih – Nova Revija, Dialogi, Separatio, Sodobnost. Mnogim na prvi pogled nerazumljiva, zame pa pravzaprav manifestativna. Sem pač take sorte, da me zavetja zlahka zavedejo in polenijo. Zato moram zmeraj še pravi čas na vedrino. Le tam je vsa moja svoboda, ki ni naprodaj.

Se vam zdi, da ste že prerasli odnos z literarno kritiko, ima to za vas sploh še kakšen pomen?

Vloge literarne kritike nisem nikoli podcenjeval, pa tudi ne mistificiral. Zlahka prepoznavam ljudi, ki imajo radi literaturo in njihova mnenja so mi ljuba, tudi če mi niso naklonjeni. Prepoznavam pa seveda tudi vse tiste drobcene zlobe – a kaj naj bi z njihovimi nečednimi strastmi in hotenji? Zadnjič, recimo, so me prav čudeč se spraševali iz Celovca, le kaj je z vami Slovenci? Komaj kdaj spravite kako reč čez mejo, pa še takrat si nastavljate polena. Glas je seveda segel z okrogle mize ob promociji mojega romana »Namesto koga roža cveti«, ki je izšel v nemškem prevodu. Tam pa je, so mi rekli, Denis Poniž na vse pretege skušal dokazati, da roman ni kaj prida. Sprva sem seveda spet le odmahnil. Potem pa, ko sem le malce pobrskal po dokumentaciji in ugotovil, da kritik v domačih medijih nikoli ni izrazil svojega mnenja o tem romanu, sem se le vprašal, le čemu mu je bilo zdaj treba z »mnenjem« čez mejo?

Zdi se mi, da imate dober občutek za politiko; da imate smisel za ocenjevanje stvari, ki so v ozadju, da ne mistificirate, se ne borite z mlino na veter, z gigantskimi monoliti, ampak skušate spregledati bolj prozaične male interese in nato ustrezno ukrepati. To je pravzaprav politika.

Tudi sam bi si glede teh reči pripisal zadovoljivo oceno. Pa tudi izraz politika se mi zdi veliko ustrežnejši, kot če bi rekla diplomacija.

Če torej ni kritika, kaj je za vas poglobitni »feedback«, ki pomaga pri pisanju nove literature?

Zagotovo so mi predvsem bralci pomagali, da zdaj lahko pišem, kot pač pišem. Ne trdim sicer, da je bila to le moja posebnost – a, kot sem že rekel, takrat na začetkih se drugam pač nisem vedel in mogel nasloniti. Razen morda, da mi je bila širša javnost pravzaprav ves čas čudežno naklonjena. Bil sem tisti, ki ga je javnost sprejemala ne glede na neumnosti, ki sem jih počel, bi se reklo. Ali pa prav zaradi njih – kaj vem? Zdaj seveda ta moj »feedback« vsebuje in terja veliko več. Gre pravzaprav za cel korpus dejavnikov, ki se morajo zeliti, da zadeva po mojih kriterijih res štima in me lahko požene naprej. Naštevava jih lahko vse tja od uradne kritike, pa do kritike iz sosedstva in spogledovanja z javnostjo, vse tja do nevarnega roba, ki mu rečemo populizem. A to je seveda že neka posebna zgodba, o kateri imam seveda tudi neko posebej posebno mnenje.

Od česa živite, mislim na hrano, obleko, stanovanje?

Seveda zgolj od pisateljevanja in tisočerihi malenkosti, ki so vse po vrsti na nek način povezane z njim. Tudi ko švercam, pravzaprav švercam le knjige.

Kdaj pa ste se odločili živeti zgolj od literature?

Se razume – takrat, ko je bil položaj najbolj kritičen in navidez povsem brezizhoden.

Ne poznam vaših tedanjih razmer, ampak je bila to takrat tvegana, pogumna odločitev?

Brez dvoma. Socialna slika je bila porazna in nam vsem tudi povsem neizprosnost predočena, kajti žena je navsezadnje socialna delavka. A poznal sem k sreči še en hujši primer, ki se mi je zdel vzgleden. Primer mojih staršev namreč, ki sta podedovala, oče posteljo brez vzmetnice, mama pa dve žlici in dva krožnika, sobico pa jima je dal znanec za tri leta brezplačno v najem. In prav tak pedigre mi je pomagal, da sem namesto službe izbral »status« in namesto ekonomije literaturo. Ja, pa še tole je bilo – prebral sem ravno tisti čas odgovor nekega ameriškega pisatelja na vprašanje, kako napraviš dobrega pisatelja. Rekel je namreč, ta moj neznan veliki učitelj, ki sem mu, nemarnež, medtem celo pozabil ime, da dobrega pisatelja narediš tako, da mu vzameš vse, kar premore in ga prisiliš, da živi od pisanja.

Pa ste to odločitev sprejeli v veri, da boste kmalu od literature lahko solidno živeli in preživljali svojo družino, ali je bila odločitev nekoliko manj odgovorna do sebe in zlasti do družine?

Bil sem več kot prepričan, da mi bo uspelo. In v tej silni veri je pravzaprav ključ vsega. Medtem ko se je zdel položaj opazovalcem povsem klavrn in brezizhoden, se mi je zdela samemu odločitev za literaturo pravzaprav preračunljiva in torej zanesljiva. In še danes je glede tega z mano tako. Zanašam se edino le na lastne plafone. Begam od teksta do teksta, ne da bi se jih dotikal – teh napornih višin. Se izmikam situacijam, ko bi se res moral z vso močjo pognati. Delam z rezervo, prosim. In to priznavam, čeprav vem, da bo tako izjavo slej ko prej spet kdo izrabil. A to si pač lahko privoščim, saj jo vendar imam – rezervo. Bog pa mi pridodaja leta, ki so za romanopisje vse več karatna.

Ste eden redkih pri nas, ki pravijo, da jim uspeva solidno živeti zgolj od pisanja, od literature.

Ne vem, če je to moje majceno razkošje, res tako izjemno. Ključ takega preživetja je skromnost.

Znotraj pisanja pa se ukvarjate s kupom stvari. Poleg romanov je tu poezija, dramatika, film, otroška literatura, glasba.

Kot sem že rekel – vse, kar počnem, je povezano z literaturo. Če že ne povsem z umetniško izpovednostjo, pa zagotovo z obrtjo. Tudi podjetništvo, ki sem se ga lotil, obsega le založništvo, nekatere sorodne storitve in pa servis moje zaščitne znamke. Ta zadeva je morda mnogim literatom tuja in ima lahko tudi negativen prizvok. Meni pa se pač zdi sama po sebi umevna in nujna.

Če bi preverjal število napisanih strani, ste izjema med pisci svoje generacije, vaš opus po kvantiteti daleč izstopa. Se vam zdi pomembno veliko pisati?

Seveda ni pravil. In tudi, če bi jih kdo postavljaj. Le kako bi jim bila lahko umetnost zavezana? Moja produkcija je pač plod neke notranje nuje, ki ji še najraje rečem »duhovna nimfomanija«. Naj zveni še tako neskladno, toda že dolgo nisem nečesa napisal z mislijo na trg. O trženju teksta začnem razmišljati, ko je že zasnovan ali celo napisan. Takrat šele se začne moja presoja v smislu, za kaj in za koga pa bi bilo to čudo primerno? In takrat, seveda, v tej fazi, ki tekstu samemu več ne more škodovati, do njega nikakor nisem indiferenten. Skratka, ne obnašam se do njega, kot da ne bi bil moj. Ampak želim zanj v vseh pogledih poskrbeti. To pa seveda poudarjam zato, ker se mnogi slovenski literati do tekstov obnašajo, kot da bi bili nezakonski otroci in celo še bolj zadržano in sramežljivo. To pa se mi nikakor ne zdi času primerno.

Svet se je v eri elektronskih medijev neizprosno spremenil in smešno je verjeti, da bo kakšna literarna vrednota še lahko odkrita nekoč, celo po avtorjevi smrti.

Imate v perspektivi tudi sam namen izdajati to, kar boste napisali?

Ta založba, žal, ni tako močna, da bi lahko dovolj celovito servisirala izdaje mojih romanov, ki lahko dosegajo naklade tam nekje okrog deset tisoč izvodov. So pa v uredniški pripravi že nekateri teksti za otroke, ki bodo izšli jeseni.

Kaj pa »prodor v tujino«? Danes je v biografiji moderno imeti vsaj en »prodor«.

Doslej sem objave svojih tekstov v tujini pravzaprav bolj zaviral kakor pospeševal. Z nekim nelagodjem spremljam tudi ta izid romana »Namesto koga roža cveti« v Avstriji, in pa priprave na izdajo romana »Ki jo je megla prinesla« na Madžarskem. Zdi se mi namreč, da za sprehod v kak drugi kulturni prostor ni dovolj le ena knjiga – da je torej to lahko prepoceni izigrana karta, ki je kasneje ne bo več mogoče uporabiti. Zavedam se namreč, da sicer še nimam opusa, v katerega bi se splačalo izdatneje investirati. Napisal sem sicer res že devet romanov, ki pa so si v mnogočem nadvse različni, predvsem pa za tako soočenje le dva ali kvečjemu trije zadovoljivi.

Mislite torej, da je za uspeh potrebna serija usklajenih, prepoznavnih romanov?

Če o tem pomislim kot založnik, brez dvoma. Ni pa to še zdaleč edini problem. Navsezadnje tudi ni vseeno, kako in skozi katera vrata vstopaš. Kajti, naj so še tako odprta, vedeti moraš tudi, da so prava in da torej ne bo karta spet napačno izigrana. Ampak, da ne bo zvenelo, kot da se hvalim z nekim posebnim znanjem – za nemško govorno področje imam agenta, ki je prepričan, da plasma dela, ki ga ne »pokrije« vsaj dvajset medijev, praktično nima učinka. Kaj češ? Dobri agenti so pač nekromni. Meni pa, moram reči, tudi ni do tega, da bi se pri sosedih hvalil s prevodom, ki ga tam čez nihče ni videl.

Kaj pomeni imeti agenta? Kdo je to, kaj dela?

Tip, ki mi bo pobral celih 30% procentov.

Kaj mislite o razmerju med popularnostjo in literaturo? Je o literaturi, ki se ne bere na široko, ki ni popularna, sploh mogoče govoriti kot o literaturi? Mislim na tisto, ki nastaja in zbujaja reakcije zgolj v ozkih literarno-strokovnih krogih, izven njih pa ne uspe prodreti? Kolikor se spominjam, sem že večkrat zasledil taka razmišljanja, ki pa postajajo še bolj aktualna zdaj ob našem zgodovinskem trku s kapitalizmom.

To je seveda vprašanje, ob katerem so se lomila kopja in se, brez dvoma, vsaj še nekaj časa bodo. Vsekakor lahko takoj zanikamo vsaj dve, dokaj pogosti, a zagotovo bedasti trditvi. Namreč, da o literaturi, ki se ne bere, sploh ni mogoče govoriti kot o literaturi. In pa, da popularna in brana literatura že sama po sebi nima vrednosti. Kajti, literaturo pač zagotovo najdevamo med obema skrajnostma. Le da je te druge več, ker je – si morete misliti – natisnjena v več izvodih.

Ko sva že pri popularnosti – zadnjič sem videl v Slovenskih novicah neko nagradno igro. Prva nagrada je, da bo Feri Lainšček o življenju nagrajenca napisal roman. To je nedvomno gesta, ki lovi popularnost, ampak, ali se sklada s tistim principom, da pišete, vsaj kar zadeva romane, izključno iz notranje nuje in nikoli s trgovskim namenom?

Da. Med vsemi tistimi ponujenimi nagradami se je znašla tudi zaščitna znamka Feri Lainšček. In to je grozno. Vsaj tako se mi je od začetka zdelo, kajti to dejanje je bilo sprva mišljeno kot provokacija, ki naj bi privedla vsaj do kakega škandalčka v literarnih krogih. Zdaj pa se ni zganilo nič in moram reči, da sem kar malce razočaran. Ali pa naj verjamem, da se ta naš mali svet vendarle premika?

Zanimivo se mi zdi, da po eni strani pišete odlično literaturo, po drugi pa silno skrbite za njeno tržno usodo. V tem se mi zdi neka želja po totalnem obvladovanju svojega polja, po popolnem vpogledu v mehanizme, v usodo.

Vmes pa je seveda nenehno tveganje. Še do pred kratkim je bila slovenska literarna scena povsem introvertirana, zaprta, zato pa tudi amorfna in nerazgibana. Tudi zaradi tega, najverjetneje, sem nenehno tiščal iz tega magnetizma. Zadnje leto sem se recimo veliko več ukvarjal s filmom kot z literaturo in se s temi ljudmi tudi družil. In bila je to izkušnja, ki mi je pri literarnem ustvarjanju še kako dobrodošla. Že samo ko sem videl vse tiste »materializirane«, filmske smrti, ki sem jih v romanu sicer označil le z nekaj malomarnimi stavki, se je začelo premikati v meni. Moja odgovornost pred zapisanim se je neizprosno povečala. In še bi seveda lahko našteval.

Med pogovorom imam vseskozi občutek, da imate smisel za politiko, občutek za videnje stvari, ki so zadaj, za videzom, občutek za ukrepanje ob pravem času. Kaj pa politika v ožjem smislu, prej ste omenili Novo revijo?

O tistem obdobju Nove revije, ko sem bil tudi sam član uredništva, lahko govorim le kot o nečem res ustvarjalnem in vznemirljivem. Pa čeprav sem bil tisti

čas tako zaverovan v boljše in idealizirano prihodnost, da se še sedaj čudim, kako da me niso po kakem sestanku zadavili kot infiltriranega udbovca. Hvala jim. In tudi slava – vsaj večini, ki se ni spridila in zašla med malopridne politike. Sicer pa, ali ne žari ta hip od mene ves ta odpor do politike, o kateri sprašujete?

Zadnjič sem opazil vaš podpis pod peticijo za Janšo.

Da, saj res. To pa je bil zagotovo trenutek, ko mi je znova zavrela kri. In ko vidim, da mi levica tega mojega podpisa z desnico ni niti malo zamerila, sem še bolj prepričan, da sem imel prav. V vsej tej zadevi gre vendarle za resnico. Resnicoljubnost pa si še pri takih nasprotnikih zmeraj prisluži vsaj prikrito spoštovanje.

Se vam zdi, da kot javna oseba in intelektualec imate obvezo, da javno reagirate ob kakšni očitni krivici, ki se komu pripeti in vam to pride na uho?

Saj pravim. Vsekakor. Bi mi pa bilo nadvse neprijetno, če bi kaka taka spontanost nehote prerasla v dušebrižniško in žugajočo pozo. Takrat, se mi zdi, bi se mi zazdelo, da sem zrel za anonimnost.

Vrniva se še k literaturi. Zaradi svoje velike produkcije so vas marsikje imenovali že za »tovarno« literature.

Nimam občutka, da bi pisal veliko. Prej, se mi zdi, premalo. Vse moje življenje je namreč prežeto z literaturo. Nimam drugih fascinacij, niti obveznosti. Sem zakrknjen profesionallec. In, prosim lepo, če pol leta premišljuješ o nečem in potem o tem še pol leta pišeš – potem že mora nastati kaj več, kot če bi tuhtal po šihtu in pisal ob vikendih. Zato, vidiš, sem v teh kvantitativnih primerjavah v prednosti. Večina slovenskih pisateljev so vendar vikend pisatelji.

Kje pišete, doma ali v svoji pisarni?

Doma. Kajti doma je najlepše. Moj delovni kabinet je razkošje, v katero sem investiral prve presežne honorarje. Veliko sem investiral v te svoje sanje, a k sreči mi še več vračajo.